

วารสารคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปีที่ 18 เล่มที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2558

วารสารคณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีที่ 18 เล่มที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2558

JOURNAL

OF

FACULTY

OF

PHYSICAL EDUCATION

Vol.18 NO.1 January - June 2015

ISSN 1513 - 3613

สารบัญ

	หน้า
บรรณาธิการแถลง	ก
สารจากคณบดี	ข
สารบัญ	ค
บทความรับเชิญ	
ความสามารถทางกาย	1 - 6
• พิชิต เมืองนาโพธิ์	
บทความวิชาการ	
แนวทางป้องกันปัญหากระเป๋ยบวิหัยหักเรียนในชั้นเรียนพลศึกษา	7 - 15
• ระพีพัฒน์ เตือนเพ็ญศรี	
การควบคุมเบาหวานประเภทที่ 2 โดยโปรแกรมการออกกำลังกายชนิดต่าง ๆ	16 - 26
• วิทิต มิตรานันท์	

บทความวิจัย	หน้า
การเรียนวิชายิมนาสติกตามการรับรู้ของผู้เรียน	27 - 41
<ul style="list-style-type: none"> ● อุษากร พันธุ์วานิช 	
ประสบการณ์ในการเรียนวิชาวิทยาการสอนของนิสิต วิทยาศาสตร์การกีฬา	42 - 56
<ul style="list-style-type: none"> ● สาสี สุภาภรณ์ 	
มวลไขมัน มวลกล้ามเนื้อ มวลกระดูก ความดันโลหิต ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ และความรู้สึกหิว-อิ่ม ในหญิง	57 - 68
<ul style="list-style-type: none"> ● สุภาภรณ์ ศิลาเลิศเดชกุล ● ปวีณ วิทยาภรณ์ 	
การพยากรณ์สมรรถนะของการพายเรือมังกรประเภทสปรีนท์ ระยะ 500 เมตรในนักเรือพายเพศหญิง	69 - 78
<ul style="list-style-type: none"> ● ถนอมศักดิ์ เสนาคำ ● เกริกวิทย์ พงศ์ศรี ● ศิริเชษฐ์ พูลทิพायานนท์ ● ณพล สุวรรณทัต 	
EFFECTS OF HIGH-LOW INTENSITY OF AEROBIC EXERCISE ON BODY COMPOSITION IN OVERWEIGHT FEMALES	79 - 86
<ul style="list-style-type: none"> ● Natthapon Traiperm ● Prapapimon Pariwat 	
THE EFFECT OF COMPETITION ON SALIVARY ALPHA-AMYLASE AND STATE ANXIETY IN MALE SWIMMERS	87 - 95
<ul style="list-style-type: none"> ● Sasima Pakulanon 	

บทความวิจัย (ต่อ)	หน้า
ผลของการออกกำลังกาย สเตปแอโรบิก ที่มีผลต่อ องค์ประกอบของร่างกาย และการทรงตัวในสตรีวัยก่อนหมดประจำเดือน	96 - 107
<ul style="list-style-type: none"> ● อัจฉริยะ เอนก 	
ความสัมพันธ์ระหว่างอิมพัลส์ในการเขย่ง การก้าว และการกระโดดกับระยะทางในการเขย่งก้าวกระโดดของนักกีฬาเขย่งก้าวกระโดดทีมชาติไทย	108 - 118
<ul style="list-style-type: none"> ● วัชรีย์ ฤทธิวัชรีย์ ● วงศ์วิทย์ แสนวงษ์ ● สนธยา สีละมาด ● ทรงพล ต่อนี้ ● วีรวัฒน์ ลิ้มรุ่งเรืองรัตน์ 	
การตอบสนองด้านเมตาบอลิซึมของสารพลังงานต่อการออกกำลังกายแบบแอโรบิกภายหลังการบริโภคแอลกอฮอล์ในเพศชายที่ออกกำลังกายไม่เป็นประจำ	119 - 132
<ul style="list-style-type: none"> ● นุชรี เสนาคำ 	
ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการจินตภาพทางการกีฬาฉบับภาษาไทย	133 - 143
<ul style="list-style-type: none"> ● ศศิมา พุกุลานนท์ 	
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำงานอาชีพผู้ฝึกสอนฟิตเนส	144 - 154
<ul style="list-style-type: none"> ● กฤษดา สุร่าไพ ● สาสี สุภาภรณ์ ● อุษากร พันธุ์วานิช 	

บทความวิจัย (ต่อ)

	หน้า
การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาวะผู้นำนิสิตคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	155 - 169
<ul style="list-style-type: none"> ● สุปราณีวี ขวัญบุญจันทร์ 	
การพัฒนาองค์ประกอบและเกณฑ์มาตรฐานผู้ตัดสินวอลเลย์บอลในร่ม	170 - 187
<ul style="list-style-type: none"> ● ทศพล ธานี ● สาธิน ประจันบาน ● ปกรณ์ ประจันบาน 	
การสร้างสื่อการสอนอิเล็กทรอนิกส์รายวิชา ESS118 วอลเลย์บอล	188 - 198
<ul style="list-style-type: none"> ● ปราณม ดිරอด 	
ทัศนคติที่มีต่อการออกกำลังกายของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2557	199 - 209
<ul style="list-style-type: none"> ● ธิติพงษ์ สุขดี ● ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ ● ชาญกิจ คำพวง 	
ความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพครูของนิสิตหลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษา	210 - 222
<ul style="list-style-type: none"> ● ไพญาดา สังข์ทอง ● พิมพ์ ม่วงศิริธรรม ● อนันต์ มลารัตน์ ● สมบูรณ์ อินถมยา 	

บทความวิจัย (ต่อ)

หน้า

ผลของกิจกรรมสุขศึกษาโดยประยุกต์การมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายของประชาชนตำบลพระอาจารย์อำเภอดงครากษ์ จังหวัดนครนายก	223 - 237
<ul style="list-style-type: none"> ● ทรงพล ต่อนี้ ● นรุตตม์ สหนาวิน ● สิงหา จันทน์ขาว ● ประชัญ อินทรศักดิ์สิทธิ์ ● จีราวรรณ ตอฤทธิ์ 	
การประเมินคุณภาพอากาศภายในห้องเรียน	238 - 247
<ul style="list-style-type: none"> ● อารุญ เกตุสาคร ● รุจีพรรณ แผลงจันดา 	
อนุภาคแขวนลอยรวม, ขนาด 10 ไมครอน, ขนาด 2.5 ไมครอนและความสัมพันธ์ต่อปริมาณแบคทีเรียและเชื้อราในอากาศภายในห้องเรียน	248 - 255
<ul style="list-style-type: none"> ● นรุตตม์ สหนาวิน 	
การพัฒนาเว็บไซต์สารสนเทศงานประกันคุณภาพการศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	256 - 267
<ul style="list-style-type: none"> ● วิพงษ์ชัย ร้องขันแก้ว 	
หลักเกณฑ์การส่งบทความลงตีพิมพ์วารสารคณะพลศึกษา	268 - 269
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ	270 - 272

ความสามารถทางกาย
PHYSICAL LITERACY

พิชิต เมืองนาโพธิ์

Pichit Muangnapoe

คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University

E-mail : pichitm@hotmail.com

เมื่อเราเห็นคนที่ชอบอ่านหนังสือ สามารถอ่านด้วยความรวดเร็ว บางคนสามารถอ่านหนังสือพิมพ์ทั้งหน้าในเวลาเพียงน้อยนิด บางครั้งเราอาจจะลืมนึกไปว่าการจะอ่านได้ในระดับนั้นจำเป็นต้องผ่านการฝึกฝนทักษะการอ่านมาอย่างมาก ในวัยเด็ก นักอ่านผู้นั้นจะต้องรู้จักตัวอักษรแต่ละตัวเป็นอย่างดี ต้องสามารถจับคู่จับกลุ่มตัวอักษร สามารถที่จะจับคู่ระหว่างอักษรแต่ละชุดกับเสียงที่เปล่งออกมา จากนั้นจึงต้องสามารถรวมเสียงทั้งหมดออกมาเป็นคำที่มีความหมายเช่นเดียวกัน ผู้คนที่สามารถแสดงการเคลื่อนไหวที่ลื่นไหล ใช้ทักษะขั้นสูงในการเต้นรำ ในการแข่งขันกีฬา ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องฝึกฝนทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นมาตั้งแต่ในวัยเด็ก ต้องเรียนรู้การเคลื่อนไหวพื้นฐานของมนุษย์ พื้นฐานทักษะการเคลื่อนไหว และทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของการกีฬา จากนั้นจึงต้องเรียนรู้การรวมการเคลื่อนไหวทั้งหมดนั้นเข้ามาเป็นรูปแบบการเคลื่อนไหวที่มีความหมายขึ้นมา สิ่งทีกล่าวนี้นี้คือส่วนสำคัญของ “ความสามารถทางกาย” นั่นคือการเรียนรู้การเคลื่อนไหวร่างกายที่ละเอียด และเรียนรู้ที่จะรวมการเคลื่อนไหวแต่ละอย่างเข้ามาเป็นชุดการเคลื่อนไหวในรูปแบบที่มีความหมายขึ้น จากนั้นจึงใช้การเคลื่อนไหวที่เรียนรู้มานั้น ทั้งแยกทีละอย่างหรือรวมเป็นชุดการเคลื่อนไหว ในการแสดงความสามารถทางกิจกรรมทางกายและในสถานการณ์กีฬา การพัฒนา “ความสามารถทางกาย” นี้เป็นส่วนสำคัญของการพัฒนานักกีฬาในระยะยาว เป็นสิ่งสำคัญไม่ว่านักกีฬาผู้นั้นจะเล่นกีฬาเพื่อการนันทนาการหรือต้องการเป็นแชมป์โอลิมปิก การเรียนรู้และการฝึกฝนทักษะการเคลื่อนไหวที่เหมาะสมกับช่วงอายุเป็นขั้นตอนพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการพัฒนาความสามารถทางกายและเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความรู้สึกเชื่อมั่นในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายทั้ง เพื่อความสนุกสนาน เพื่อสุขภาพ หรือเพื่อการแข่งขันการแสวงหาความเป็นเลิศในวัยผู้ใหญ่ ความสามารถทางกายนี้ยังเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กด้วย ครูพลศึกษา นักวิทยาศาสตร์การกีฬา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาเยาวชน หากจะทำงานพัฒนาคนให้ประสบความสำเร็จ มีความจำเป็นที่จะต้องรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางกาย ต้องเข้าใจความหมายของ “ความสามารถทางกาย” หรือ “Physical Literacy” ต้องเข้าใจสิ่งสำคัญที่จะเกิดขึ้นกับเด็กหากไม่พัฒนาความสามารถทางกายในช่วงเบื้องต้นของชีวิต และการเข้าใจบทบาทของความสามารถทางกายที่มีต่อการพัฒนานักกีฬาระดับสูงและผู้ที่ต้องการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเพื่อสุขภาพและชีวิตในระยะยาว

ความหมายของ Physical Literacy

ในช่วงแรกของการศึกษา ความหมายของความสามารถทางกายนี้ค่อนข้างจะสับสนและขัดแย้งกันในหมู่นักวิชาการ แต่ในระยะหลัง วงวิชาการด้านนี้จะยอมรับการจำกัดความของ Dr.Margaret Whitehead จาก Bedford University ประเทศอังกฤษ โดยเบื้องต้นท่านได้ให้คำจำกัดความของความสามารถทางกายในเอกสารการสัมมนาเมื่อปี ค.ศ. 2001 และภายหลังได้เพิ่มเติมในบทความปี ค.ศ.2006, 2007, และ 2009 ตามลำดับ โดยท่านให้คำจำกัดความของความสามารถทางกายไว้ว่าคือ “แรงจูงใจ ความเชื่อมั่น ความสามารถทางร่างกาย ความเข้าใจและความรู้ที่จะรักษากิจกรรมทางกายที่เหมาะสมกับแต่ละบุคคลไปตลอดชีวิต”

คำจำกัดความของความสามารถทางกาย

ความสามารถทางกายคือความสามารถและแรงจูงใจที่จะลงทุนกับโอกาสในการพัฒนาความสามารถสูงสุดในการเคลื่อนไหวเพื่อมีส่วนร่วมในการสร้างคุณภาพชีวิตในฐานะมนุษย์ ทุกคนมีโอกาสนในการพัฒนาความสามารถสูงสุดในการเคลื่อนไหว แต่วัฒนธรรมที่บุคคลอาศัยอยู่นั้นอาจทำให้เกิดข้อจำกัดได้ บุคคลที่มีความสามารถทางกาย (Physical Literate) จะเคลื่อนไหวด้วยความมั่นใจ ประหยัดพลังงาน และมีความเชื่อมั่นในสถานการณ์ที่ท้าทายทางกาย บุคคลนั้นจะมีการรับรู้ที่จะอ่านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพทั้งหมด คาดเดาว่าจะมีความจำเป็นที่จะต้องเคลื่อนไหว หรือคาดเดาความเป็นไปได้ และตอบสนองอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ด้วยสติปัญญาและจินตนาการของตน บุคคลที่มีความสามารถทางกายจะมีความรู้สึกรับรู้ถึงตนเอง สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดความรู้สึกมีศักดิ์ศรีในตนเองและความเชื่อมั่นในตนเองขึ้น การรับรู้และเข้าใจถึงความสามารถที่มีอยู่จะนำไปสู่การแสดงออกทางตัวตนที่ลื่นไหลผ่านการสื่อสารที่ไม่ใช้วาจา และสามารถรับรู้และเข้าใจเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น นอกจากนี้ บุคคลนั้นจะมีความสามารถที่จะบ่งชี้และใช้คุณภาพอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเคลื่อนไหวของเขา มีความเข้าใจหลักการด้านสุขภาพ โดยเฉพาะในเรื่องพื้นฐาน เช่นการออกกำลังกาย การนอน และการโภชนาการ

คำจำกัดความอีกแง่มุมหนึ่งที่ถูกนำเสนอโดยบัลยีและคณะ (Balyi, & etal. 2005) ได้กล่าวไว้ว่าบุคคลที่มีความสามารถทางกายนั้นจะเคลื่อนไหวด้วยความเชี่ยวชาญและเชื่อมั่นให้กิจกรรมที่หลากหลายและมีผลประโยชน์ต่อการพัฒนาด้านสุขภาพของบุคคลนั้น นั่นหมายความว่าบุคคลที่มีความสามารถทางกายจะทำในสิ่งต่อไปนี้ได้สร้างแรงจูงใจอย่างต่อเนื่อง มีความสามารถที่จะเข้าใจ สื่อสาร ประยุกต์ และวิเคราะห์รูปแบบการเคลื่อนไหวที่หลากหลาย สาธิตการเคลื่อนไหวในกิจกรรมสุขภาพที่หลากหลายอย่างเชื่อมั่น เชี่ยวชาญ สร้างสรรค์ และมีกลยุทธ์ เลือกทางที่มีสุขภาพ มีการเคลื่อนไหวที่มีผลประโยชน์และเป็นที่น่าจับตามองผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม

คำจำกัดความของความสามารถทางกายที่ใช้ในรูปแบบการพัฒนานักกีฬาระยะยาว กล่าวไว้ว่าความสามารถทางกายคือการสะสมทักษะและทัศนคติที่จำเป็นที่จะต้องพัฒนาก่อนที่จะเข้าสู่วัยรุ่นหรือวัยเจริญพันธุ์ มันหมายถึงการรวมของการเคลื่อนไหวพื้นฐาน ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน และทักษะกีฬาพื้นฐาน ที่จำเป็นในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายที่ส่งเสริมสุขภาพ ในการแสวงหาความเป็นเลิศ หรือทั้งสองประการ มันเป็นการรวมกันของขั้นพัฒนานักกีฬาสามขั้น คือขั้นเริ่มต้นอย่างกระตือรือร้น (Active Start) ขั้นพื้นฐาน (Fundamentals) และขั้นเรียนรู้ที่จะฝึกฝน (Learn to Train) การเข้าใจคำจำกัดความของความสามารถทางกาย

นี่ จะนำไปใช้ในทางปฏิบัติได้ โดยผู้จะดำเนินการฝึกฝนพัฒนานักกีฬาระดับสูง ตั้งแต่เริ่มเล่นกีฬาในวัยเด็กจนเป็นนักกีฬาที่เชี่ยวชาญในวัยผู้ใหญ่ จำเป็นจะต้องช่วยให้เด็กพัฒนาศักยภาพทางกายในสิ่งแวดล้อมที่ให้การสนับสนุน สร้างเสริมให้เกิดทัศนคติทางบวกต่อกิจกรรมทางกาย เพื่อให้เด็กเหล่านั้นเข้าร่วมในกาลต่อไป มีความจำเป็นต้องให้กิจกรรมทางกายนั้นสนุกและให้โอกาสเพียงพอแก่เด็กที่จะมีโอกาสได้เล่น ตระหนักถึงความสำคัญของอิทธิพลของวัฒนธรรมต่อกิจกรรมทางกาย และการเรียนรู้กิจกรรมที่เหมาะสมด้านวัฒนธรรมสามารถช่วยให้เยาวชนเข้ากับชุมชนได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญโดยเฉพาะกับผู้อพยพเข้าที่อยู่นใหม่ นอกจากนั้นเราจำเป็นต้องคำนึงถึงศักยภาพทางกายและข้อจำกัดของเด็กทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่มีปัญหาสุขภาพในระยะยาวหรือผู้พิการ เพื่อให้แน่ใจว่ากิจกรรมที่พวกเขาทำได้ใช้ศักยภาพของพวกเขาเต็มที่ และไม่ได้แบ่งระดับเด็กที่มีความสามารถแตกต่างกัน แนใจว่าเด็กมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมที่หลากหลายในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน นี่คือนโยบายหลักที่ต้องหลีกเลี่ยงการฝึกเด็กให้เชี่ยวชาญพิเศษเร็วเกินไปในกีฬาเดียว ให้โอกาสให้เด็กได้เล่นตามสบายโดยไม่มีโครงสร้าง เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ที่จะอ่านและตอบสนองต่อสถานการณ์ที่หลากหลายของการเคลื่อนไหวนอกเหนือจากที่ได้พบเจอในการเล่นกีฬาอย่างเป็นทางการ สร้างความมีศักดิ์ศรีในตนเองและความเชื่อมั่นในตนเองในเด็กโดยตั้งเป้าหมายงานให้ท้าทายแต่อยู่ในขีดความสามารถที่พวกเขาจะทำได้ เพราะว่าความสำเร็จในงานแบบนี้จะสร้างความรู้สึกมีศักดิ์ศรีในตนเอง ให้โอกาสเด็กที่จะแสดงตัวตนของตนเองผ่านการเคลื่อนไหว การเต้น และกิจกรรมเคลื่อนไหวที่สร้างสรรค์อื่นๆ สอนเด็กเกี่ยวกับความสำคัญของการออกกำลังกาย โภชนาการ และการนอนหลับพักผ่อน ตามพวกเขาในเรื่องการเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาทำ ตามว่าเหตุใดพวกเขาจึงมีพฤติกรรมอย่างที่เป็นอยู่ มีงานวิจัยชี้ให้เห็นว่าหากไม่มีการพัฒนาความสามารถทางกายให้เด็กแล้วเด็กและเยาวชนจำนวนมากจะถอนตัวออกจากกิจกรรมทางกาย การกีฬา และหันไปสู่วางเลือกที่ไม่เคลื่อนไหวและไม่ดีต่อสุขภาพในเวลาว่างของพวกเขา (Kirk, 2005) นอกจากนั้นเรายังรู้กันอยู่แล้วว่า การที่จะเป็นคนที่รักการออกกำลังกาย ชอบการเคลื่อนไหวในช่วงวัยต่อมา นั้น บุคคลจำเป็นต้องมีความเชื่อมั่นในสิ่งแวดล้อมการออกกำลังกาย ความเชื่อมั่นดังกล่าวนี้มีในวัยผู้ใหญ่มักจะมาจากการเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานและทักษะกีฬาในวัยเด็กนั่นเอง โครงการพลศึกษาที่มีคุณภาพสำหรับเด็ก จะนำไปสู่การเพิ่มระดับกิจกรรมทางกาย (Dale, Corbin, & Dale, 2000) การพัฒนาความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Goni & Zulaika, 2000) เพิ่มความเชื่อมั่นเฉพาะอย่าง (Dishman et al., 2004) พัฒนาทักษะกลไก (Emmanouel, Zervas, & Vagenas, 1992) เพื่อความรื่นรมณ์ (Dishman et al., 2005) เพิ่มแรงจูงใจ (Prusak et al., 2004) ลดพฤติกรรมอยู่เฉย และนำไปสู่การเพิ่มกิจกรรมทางกายในระยะยาว (Dale & Corbin, 2000) เพราะฉะนั้น หากต้องการให้ประชากรมีการเคลื่อนไหวและมีสุขภาพที่ดี เด็กทั้งหมดจำเป็นต้องมีพื้นฐานการเคลื่อนไหวที่ดี ต้องมีทักษะกีฬาที่จะทำให้พวกเขามีรากฐานการเคลื่อนไหวที่ดีในอนาคตข้างหน้า ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาความสามารถทางกาย (Physical Literacy) จึงมีความสำคัญยิ่งต่อบุคคล และต่อสังคม

การพัฒนาความสามารถทางกายในเด็กเล็ก (Active Start Stage)

ในเด็กเล็ก อายุระหว่างแรกเกิดจนถึง 6 ขวบนั้น เป้าหมายของความสามารถทางกายคือเรียนรู้การเคลื่อนไหวพื้นฐานและเชื่อมต่อกับความสามารถนี้กับการเล่น ความสามารถทางกายนี้เป็นเรื่องจำเป็นสำหรับการพัฒนาการที่เหมาะสมกับสุขภาพเด็กในหกปีแรกของชีวิต นอกจากนั้น สามปีแรกยังเป็นเรื่องสำคัญมากเพราะสมองมีการเจริญเติบโตรวดเร็วมากกว่าช่วงอื่น และการเรียนรู้จะสร้างเซลล์สมองมากกว่าช่วงอื่นใดในชีวิต

(Dobbing & Sands, 1973) นอกเหนือจากนั้น ความสามารถทางกายในวัยนี้จะมีผลทำให้เกิดการวางรากฐานสำหรับความสำเร็จเรื่องการพัฒนาและสร้างทักษะในอนาคตโดยช่วยให้เด็กมีความร่ำรวยกับการเคลื่อนไหว เรียนรู้ที่จะเคลื่อนที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนาระบบความสัมพันธ์ประสาทกล้ามเนื้อและการทรงตัว สร้างการเชื่อมต่อของเซลล์ประสาทในสมอง (Twist & Hutton, 2008) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาใช้การกิจกรรมประเภทเข้าจังหวะเพิ่มการพัฒนาของการทำงานของสมอง ความสัมพันธ์ประสาทกล้ามเนื้อ ทักษะทางสังคม ทักษะกลไกหยาบ การควบคุมอารมณ์ ทักษะการเป็นผู้นำ และการจินตนาการสร้างความเชื่อมั่นและความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง สร้างกระดูกที่แข็งแรง กล้ามเนื้อถูกพัฒนาเหมาะสม เพิ่มความอ่อนตัว ทรวดทรงดี สมรรถภาพทางกายดี นำหนักตัวเหมาะสม ลดความเครียดและทำให้อ่อนหลับได้ดีขึ้นในวัยนี้ ความสามารถทางกายควรจะเป็นส่วนที่ทำให้เด็กได้สนุกสนาน ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องทำ การเล่นเกมเคลื่อนไหวในสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยเป็นส่วนที่สำคัญสำหรับเด็กที่มีความจำกัดทางร่างกาย การให้รับโอกาสให้เล่นและเข้าร่วมกิจกรรมทางกายจะช่วยให้พวกเขาพัฒนาอย่างถูกสุขลักษณะ ครูและผู้ปกครองควรให้ความสนใจเรื่องนี้ มิฉะนั้นเด็กเหล่านี้จะขาดการออกกำลังกายและไม่สามารถพัฒนาเรื่องทักษะต่อไปในอนาคต คนส่วนมากมักจะนึกว่าเด็กที่มีความจำกัดทางกายไม่ควรเล่นเหมือนเด็กทั่วไปเพราะอาจจะต้องมีการกระทบกระเทือน แต่การทำให้พวกเขาอยู่นิ่งต่างหากที่เป็นผลร้ายกว่าการได้รับการกระทบกระเทือนตามปกติของเด็กทั่วไป

วัยเด็กเล็กควรทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

ควรเน้นให้วิ่งและให้วิ่งในรูปแบบอื่นๆ นอกจากวิ่งทางตรงด้วย เช่นวิ่งและหยุด เปลี่ยนทิศทาง ฯลฯ เล่นเกมขว้างและรับโดยใช้ลูกบอลที่อ่อนนุ่มและมีขนาดที่หลากหลาย เริ่มจากให้จับลูกบอลใหญ่ๆ ด้วยสองมือและค่อยๆ ลดขนาดลง และใช้มือเดียววนที่จุดเล่นเกมที่ใช้รูปร่างของร่างกาย ให้เด็กกลองเลื้อยเหมือนงู กลิ้งบนพื้น หรือกลิ้งลงจากเนินหญ้า เล่นปาเป้า ควรใช้ลูกบอลที่เด็กจับได้ถนัด หัดให้ปาด้วยความแรง ให้แม่นยำ และให้ใช้ทั้งสองมือเล่นเกมการทรงตัว ยืนขาเดียว เดินบนเส้น ฯลฯ เล่นเกมกระโดด หัดกระโดดสองเท้า และเท้าเดียวทั้งสองข้าง กระโดดลอยตัวกลางอากาศ หัดกระโดดไกล ครูควรแน่ใจว่าเด็กย่อเข่าเวลาลงพื้นด้วย เรียนรู้กีฬาในน้ำ หัดว่ายน้ำ รวมถึงเล่นกีฬาที่สไลด์ด้วย หัดขี่จักรยาน อาจจะเริ่มจากสามล้อ ไปสู่อล้อช่วย และสองล้อในที่สุด เพื่อให้พัฒนาการทรงตัวขณะเคลื่อนไหว

ความสามารถทางกายในเด็กอายุ 6-9 ปี (Fundamental Stage)

สำหรับเด็กวัยนี้ เป้าหมายคือการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานการเคลื่อนไหวทั้งหมดและสร้างทักษะกลไกทั่วไป เป็นขั้นตอนสำคัญสำหรับการพัฒนา ในช่วงนี้ รากฐานของทักษะขั้นสูงจะถูกปูเอาไว้ การเล่นแบบไม่มีโครงสร้างในสถานที่ปลอดภัยและท้าทายเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับช่วงวัยนี้ การให้คำแนะนำที่มีคุณภาพจากครู ผู้นำโค้ชที่มีความรู้เป็นกุญแจสำคัญต่อความสำเร็จ การพัฒนาทักษะในช่วงวัยนี้ควรจะมีรูปแบบที่วางแผนมาดี มีทิศทางบวกและสนุกสนาน นอกจากนี้ควรต้องสนใจเฉพาะในเรื่องของการพัฒนา ความคล่องตัว การทรงตัว ความสัมพันธ์ระหว่างประสาทกับกล้ามเนื้อ และความเร็ว (ABCs: Agility, Balance, Coordination, Speed) ความเร็วของมือและเท้าสามารถถูกฝึกได้และหากไม่ได้รับการฝึกอาจจะทำให้เด็กขาดสมรรถภาพด้านความเร็วในช่วงต่อไปของชีวิต ช่วงนี้เด็กควรได้รับการเข้าร่วมการเล่นกีฬาที่หลากหลาย ทั้งกีฬาบนพื้นดิน ในน้ำ ในหิมะและน้ำแข็ง (สำหรับสิ่งแวดล้อมที่มี) ความแข็งแรง ความทนทาน และความอ่อนตัวจำเป็นต้องถูกสร้างในช่วงนี้เช่นกัน แต่จะทำการสร้างผ่านเกม การละเล่นมากกว่าการฝึกฝนแบบผู้ใหญ่ การเรียนรู้การอ่านการ

เคลื่อนไหวรอบตัว และการเรียนรู้ที่จะตัดสินใจให้ตระหนักรู้ระหว่างเกมนั้นเป็นทักษะสำคัญที่เด็กควรได้รับการฝึกในช่วงนี้ เด็กทุกคนควรมีความเชี่ยวชาญทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานเสียก่อนที่จะแนะนำให้พวกเขาจู่จกกับทักษะเฉพาะในกีฬา เด็กในวัยนี้ไม่ควรเล่นกีฬาเฉพาะเจาะจงเพียงกีฬาเดียวถึงแม้ว่าอาจจะเน้นกีฬาใดเป็นพิเศษแต่ควรให้เล่นอย่างมากสองครั้งต่อสัปดาห์ในขณะที่ต้องมีโอกาสเล่นกีฬาอื่นๆ ที่หลากหลายอีกสามครั้งต่อสัปดาห์ ในช่วงนี้เด็กสามารถรับรู้เรื่องความยุติธรรมแล้ว จึงสมควรให้ได้หัดเรียนรู้เรื่องกฎกติกาต่างๆ และเรื่องจรรยาบรรณในการกีฬา เรื่องแทคติคพื้นฐานและการตัดสินใจควรถูกนำมาฝึกเช่นกัน สิ่งที่สำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือการใช้อุปกรณ์ที่มีขนาดเหมาะสมจะทำให้การฝึกฝนสนุกและปลอดภัยสำหรับเด็กวัยนี้

เด็กวัย 6-9 ปี ควรได้รับการฝึกดังต่อไปนี้

สนับสนุนให้เล่นกิจกรรมทางกายที่ไม่มีรูปแบบกับเพื่อนทุกวัน ไม่ว่าสภาพอากาศจะเป็นเช่นไร เล่นเกมขว้าง รับ ปา วิ่งและกิจกรรมที่เหนื่อยทั้งเด็กชายและเด็กหญิงให้เล่นกีฬาและกิจกรรมที่หลากหลายที่สุดเท่าที่จะทำได้ สนับสนุนให้มีโปรแกรมพลศึกษาที่ดีในโรงเรียน เด็กควรได้เรียนอย่างน้อย 30 นาทีต่อวันไม่ควรสนใจเรื่องคะแนนในการแข่งขันของเด็ก ควรเน้นการเรียนรู้และความสนุกสนานมากกว่าอย่าไปเชื่อว่าการเล่นกีฬาเฉพาะเจาะจงจะทำให้เด็กเก่งกว่าในอนาคต การพัฒนาความสามารถทางการกีฬาที่หลากหลายจะดีกว่ามาก (ยกเว้นกีฬาประเภท Early Specialization Sport เช่นยิมนาสติกหรือฟิกเกอร์สเก็ต เป็นต้น)

ความสามารถทางกายในเด็กอายุ 9-12 ปี (Learn to Train Stage)

ในวัยนี้เป็นช่วงชีวิตของมนุษย์ก่อนวัยเจริญพันธุ์ เป้าหมายการฝึกคือเพื่อให้เรียนรู้ทักษะกีฬาพื้นฐานเป็นขั้นตอนสำคัญที่สุดในการพัฒนาทักษะกีฬาที่เฉพาะเจาะจงในอนาคตต่อไป เพราะว่าช่วงนี้จะมีการเรียนรู้อย่างรวดเร็วในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประสาทกล้ามเนื้อและการควบคุมกลไกที่ละเอียดอ่อน และยังเป็นช่วงเวลาที่เด็กสนุกกับการฝึกทักษะ เด็กจะสามารถเรียนรู้การเห็นการพัฒนาการของตนเองมากกว่าในวัยก่อนหน้านี้ ในช่วงนี้ยังเป็นช่วงที่เร็วไปที่จะเล่นกีฬาเฉพาะเจาะจงในกีฬาที่เป็นประเภทเฉพาะเจาะจงซ้ำหรือกีฬาปกติทั่วไปนั่นเอง (Late Specialization Sports) ถึงแม้ว่าเด็กหลายคนอาจจะรู้ตัวแล้วว่าตนจะชอบเล่นกีฬาอะไรมากกว่า แต่พวกเขาจำเป็นต้องเล่นกีฬาที่หลากหลายเพื่อให้แน่ใจว่าจะได้รับการพัฒนาความสามารถทางการกีฬาให้ครบครัน ในช่วงวัยนี้เด็กจะเริ่มเข้าสู่การแข่งขัน การเรียนรู้ที่จะแข่งขันมีความสำคัญมากกว่าชัยชนะเพื่อให้ได้ผลที่ดีที่สุด เด็กวัยนี้ควรฝึกฝน 70% และแข่งขันเพียง 30% เท่านั้น ช่วงนี้ควรทำการฝึกความอ่อนตัวและฝึกความทนทานผ่านเกมส์และการฝึกฝน เด็กวัยนี้มีขนาดของสมองเกือบเท่าผู้ใหญ่และมีความสามารถในเรื่องทักษะที่ซับซ้อนละเอียดอ่อนแล้ว ในวัยนี้เด็กที่มีการเจริญเติบโตช้ากว่าคนทั่วไปกลับกลายเป็นได้เปรียบในเรื่องการฝึกฝนทักษะ เพราะพวกเขาจะอยู่ในขั้นตอนนี้นานกว่านั่นเอง

เด็กในช่วง 9-12 ปี ควรได้รับการฝึกดังต่อไปนี้

ควรมีโอกาสได้เล่นกิจกรรมทางกายที่ไม่มีโครงสร้างบ้าง มีโอกาสได้ออกไปเล่นกับเพื่อนไม่ว่าสภาพอากาศจะเป็นเช่นไร ให้เข้าร่วมในโครงการฝึกกีฬา ให้เด็กได้เล่นกีฬาหลายอย่าง ให้เล่นในตำแหน่งที่แตกต่างกัน ส่วนมากเด็กจะค้นพบความสามารถทางการกีฬาของตนอย่างคาดไม่ถึงเมื่อได้รับโอกาสให้ทดลองหลากหลายให้เล่นกีฬาที่หลากหลายในช่วงโมงพลศึกษาและกีฬาโรงเรียนให้เล่นกีฬานานขึ้น ในน้ำ และกีฬาที่ใช้การสไลด์และการทรงตัวฝึกเรื่องความอ่อนตัว ความเร็ว ความทนทานและความแข็งแรง แต่ยังไม่ควรใช้การฝึก

ด้วยแรงต้านนอกเหนือจากน้ำหนักตัวควรทำให้กิจกรรมทางกายและกีฬาสำหรับเด็กวัยนี้สนุก อย่าปล่อยให้เด็กหมดสนุกจากสิ่งแวดล้อมอื่นๆ เช่นการแข่งขัน การประกวดประชันในสังคม ฯลฯ.

เอกสารอ้างอิง

- Balyi, I., Cardinal, C., Higgs, C., Norris, S., & Way, R. (2005). Canadian sport for life: Long term athlete development. Vancouver, BC: Canadian Sport Centres.
- Dale, D., & Corbin, C.B. (2000). Physical Activity participation of high school graduates following exposure to conceptual or traditional physical education. *Research Quarterly for Exercise and Sport*, 71(1), 61-68.
- Dishman, R.K., Motl, R.W., Saunders, R., Felton, G., Ward, D.S., Dowda, M. et al. (2005). Enjoyment mediates effects of a school based physical activities intervention. *Medicine & Science in Sports & Exercise*, 37(3) 478-487
- Dobbing, J, & Sands, J. (1973). Quantitative growth and development of human brain. *Archives of Disease in Childhood*, 48(10) 757-767
- Emmanouel, C. Zervas, Y., & Vagenas, G. (1992). Effect of four physical education teaching methods on development of motor skill, self concept and social attitudes of fifth grade children. *Perceptual Motor Skills*. 91(1) 1151-1167
- Goni, A., & Zulaika, L. (2000). Relationships between physical education classes and the enhancement of fifth grade pupils self concept. *Perceptual Motor Skills*. 91(1) 246-250
- Kirk, D. (2005) Physical education, youth sport and life long participation: The importance of early learning experiences *European Physical Education Review*, 11(3) 239-255
- Prusak, K.A. Treasure, D.C., Darst, P.W., & Pangrazi, R.P., (2004). The effects of choice on the motivation of adolescent girls in physical education. *Journal of Teaching in Physical Education*, 23, 19-29
- Twist, P., & Hutton, J. (2008). Sport conditioning for children and youth. *Fitness Business Canada*, 9(4) 40-42
- Whitehead, M., & Murdoch, E. (2006). Physical literacy and physical education: Conceptual mapping, Retrived 31 March 2015. From www.physical-literacy.org.uk/conceptualmapping2006.ph

แนวทางป้องกันปัญหาระเบียบวินัยนักเรียนในชั้นเรียนพลศึกษา

ระพีพัฒน์ เดือนเพ็ญศรี

Raphiphat Duaenpensri

โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

Piboonbumpen Demonstration school, Burapha University

E-mail : rapeepat@buu.ac.th

บทนำ

การสอนพลศึกษาที่ประสบความสำเร็จ หมายถึง การที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ทางพลศึกษา ได้แก่ ทักษะ ความรู้ และแนวคิดหรือทัศนคติที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังรวมถึงเกิดการเรียนรู้กระบวนการทางสังคมผ่านกิจกรรมพลศึกษาด้วยความสนุกสนาน ความสำเร็จที่กล่าวมานี้เรียกว่า นักเรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

การสอนพลศึกษาที่ประสบความสำเร็จหรือการทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้นั้น ครูพลศึกษามีภาระหน้าที่หรืองานสำคัญอยู่ 2 ประการที่ต้องปฏิบัติ ประการแรกได้แก่ งานการสอน (Instructional Tasks) หมายถึง กระบวนการหรือการถ่ายทอดเนื้อหาความรู้หรือทักษะให้แก่นักเรียน ทั้งในหรือนอกห้องเรียนผ่านประสบการณ์หรือการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งนี้มีเป้าหมายสำคัญเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้หรือเกิดทักษะตามวัตถุประสงค์สำคัญที่กำหนดไว้ (เจริญ กระบวนรัตน์. 2557: 285) ส่วนภาระงานสำคัญประการที่ 2 คือ งานจัดการชั้นเรียน (Management Tasks) หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการของครูผู้สอนในการดำเนินการใดๆ ที่เป็นการอำนวยความสะดวกและควบคุมพฤติกรรมเพื่อให้นักเรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบในชั้นเรียนนั้น ได้เรียนรู้อย่างมีความสุขและบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ (ชนัท ชาติทอง. 2552. 5)

งานการสอนเป็นงานที่ทั้งยากและท้าทายความสามารถในการสอนของครูพลศึกษา เพราะครูต้องใช้ทั้งความรู้ความสามารถ เทคนิควิธีการสอนที่หลากหลาย รวมไปถึงประสบการณ์ในการสอน มาใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้หรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จสูงสุดในการเรียนตามวัตถุประสงค์ แต่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนพลศึกษาก็จะทราบดีเช่นกันว่า ความยากไม่ได้อยู่ที่งานการสอน แต่เพียงอย่างเดียว เพราะงานที่มีความยากและความท้าทายไม่น้อยไปกว่างานการสอนก็คืองานจัดการชั้นเรียน ความยากที่กล่าวถึงนี้หมายถึง การที่ครูพลศึกษาจะต้องหาวิธีการที่จะเป็นการส่งเสริม สนับสนุน ป้องกัน และแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ชั้นเรียนสามารถดำเนินการเรียนการสอนต่อไปได้จนสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้มากที่สุด

การจัดการชั้นเรียนเป็นงานสลบซับซ้อนที่ครูต้องใช้ทั้งความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการรับมือกับอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน และโดยเฉพาะชั้นเรียนพลศึกษา การจัดการชั้นเรียนเป็นเรื่องที่มีความยากลำบากกว่าชั้นเรียนทั่วไป เพราะธรรมชาติของชั้นเรียนพลศึกษานั้น นักเรียนจะไม่ได้นั่งเรียนอยู่แต่ในห้อง แต่จะได้ร่วมในกิจกรรมในสถานที่เฉพาะทางกีฬา เช่น สนามกีฬา ลานกิจกรรมกีฬา สระว่ายน้ำ หรือ โรงพลศึกษา เป็นต้น รวมไปถึงการที่นักเรียนจะมีโอกาสได้เคลื่อนที่เคลื่อนไหว ได้แสดงความสามารถ

ได้ปลดปล่อยอารมณ์ความรู้สึกของตนเองในขณะที่ร่วมกิจกรรมพลศึกษาอย่างเต็มที่ อีกทั้งชั้นเรียนในปัจจุบันนี้นักเรียนในแต่ละห้องเรียนมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นไม่น้อยกว่า 35-40 คน ด้วยลักษณะเช่นนี้ทำให้ชั้นเรียนพลศึกษามีโอกาสที่จะเกิดเสียงดังอื้ออึงหรือความสับสนวุ่นวาย ได้ง่าย และอาจส่งผลให้การจัดการชั้นเรียนเกิดปัญหาหรือเกิดอุปสรรคได้มากขึ้น

ปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียน เป็นอีกหนึ่งประเด็นปัญหาสำคัญเกี่ยวกับงานจัดการชั้นเรียนที่พบได้บ่อยครั้งในชั้นเรียนพลศึกษา ปัญหานี้ส่งผลให้การสอนไม่ประสบความสำเร็จ การหาแนวทางการป้องกันการเกิดปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยนี้ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ครูพลศึกษาต้องศึกษาทำความเข้าใจและนำเอาเทคนิควิธีการต่างๆ ไปประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนพลศึกษาของตนเอง ในบทความนี้ ผู้เขียนจึงมุ่งเน้นนำเสนอถึงแนวทางในการป้องกันการเกิดปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยของนักเรียน ด้วยเล็งเห็นว่า การหาวิธีป้องกันย่อมดีกว่าการแก้ไข อนึ่งหลักการแนวคิดต่างๆ ที่นำเสนอในบทความนี้ เกิดจากการที่ผู้เขียนได้รับถ่ายทอดความรู้จากครู อาจารย์ทางพลศึกษาร่วมกับประสบการณ์ในการสอนพลศึกษาของผู้เขียน โดยมีการสอดแทรกภาพตัวอย่างจากชั้นเรียนของผู้เขียน เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น ผู้เขียนคาดหวังว่าบทความที่นำเสนอนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาวิธีการวิชาชีพพลศึกษาให้เจริญก้าวหน้าขึ้นไป

ความสำคัญของการป้องกันปัญหาระเบียบวินัยนักเรียนในชั้นเรียนพลศึกษา

ปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียน นับว่าสร้างความยากลำบากในงานการสอนและการจัดการชั้นเรียนให้กับครูพลศึกษา อีกทั้งการหาทางแก้ปัญหาด้านระเบียบวินัยที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน อาจทำให้ครูต้องเอาช่วงเวลาที่ใช้ในการสอน ไปใช้กับการจัดการกับปัญหา ยังส่งผลให้การสอนของครูพลศึกษาและการเรียนรู้ของนักเรียนไม่ประสบความสำเร็จ (Ozben, 2010: 587) ครูพลศึกษาที่วางแผนและเลือกหาวิธีการป้องกันปัญหาพฤติกรรมหรือปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียนของตนเองได้อย่างเหมาะสม จะช่วยให้การเรียนการสอนพลศึกษาดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ หรือเรียกว่า ประสบความสำเร็จในการสอน

แนวทางการป้องกันปัญหาระเบียบวินัยนักเรียนในชั้นเรียนพลศึกษา

ชั้นเรียนพลศึกษาที่มีปัญหาน้อยหรือไม่เกิดปัญหา ย่อมดีกว่าและมีโอกาสสำเร็จมากกว่าชั้นเรียนที่มีแต่ปัญหาและอุปสรรค ผู้เขียนขอแนะนำแนวทางในการป้องกันการเกิดปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยของนักเรียนในชั้นเรียนพลศึกษา อันประกอบด้วย 4 หลักการ คือ ความเป็นผู้นำของครู การเลือกใช้เทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียน หลักการปกครองชั้นเรียน และการสอนคาบเรียนชั่วโมงแรก โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความเป็นผู้นำของครู หมายถึง การที่ครูพลศึกษาปฏิบัติตน ดำรงตน และแสดงบทบาทถึงความเป็นผู้นำ เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักเรียนในชั้นเรียนได้ปฏิบัติตาม ครูพลศึกษาที่ดีจึงต้องมีคุณสมบัติเฉพาะของการมีภาวะผู้นำในการสอนพลศึกษา ดังนี้ (ศศิธร ชันดิธรางกูร, 2551: 13)

1.1 เป็นผู้นำทางด้านวิชาการ กล่าวคือ เป็นครูพลศึกษาที่มุ่งมั่นในการแสวงหาความรู้ทางวิชาชีพพลศึกษาและองค์ความรู้ในสาขาวิชาด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาระหน้าที่ มีการนำเอาหลักการหรือ

ทฤษฎีที่ได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ มาปรับใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนของตนเองให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายมากที่สุด

1.2 เป็นผู้นำทางด้านระเบียบวินัย การประพฤติตน และความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและสังคม กล่าวคือ เป็นครูพลศึกษาที่เคารพและปฏิบัติตามระเบียบหรือตามแนวปฏิบัติของสังคมได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และ เป็นผู้ที่เป็นแบบอย่างให้แก่นักเรียนในการยึดถือกฎระเบียบทางสังคมของสถานศึกษาและกฎระเบียบของชั้นเรียนของตนเองเป็นที่ตั้ง

1.3 เป็นผู้นำทางด้านคุณลักษณะ กล่าวคือ เป็นครูพลศึกษาที่เป็นผู้นำและเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องการใส่ใจ ดูแลรักษาสุขภาพร่างกายและจิตใจได้อย่างเหมาะสม สามารถให้นักเรียนหรือบุคคลอื่นๆ รอบข้างได้ยึดถือเป็นแบบอย่างหรือปฏิบัติตามได้

1.4 เป็นผู้นำทางด้านความซื่อสัตย์ สุจริต ยุติธรรม และยึดมั่นในคุณธรรมจริยธรรม กล่าวคือ เป็นครูพลศึกษาที่ถือเอาความถูกต้องยุติธรรมเหนือกว่าสิ่งอื่นใด ยึดมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดี ปฏิบัติตนตามขนบธรรมเนียมจารีตประเพณีที่เหมาะสม

1.5 เป็นผู้นำทางด้านส่งเสริมหลักประชาธิปไตย กล่าวคือ เป็นครูพลศึกษาที่ส่งเสริมหลักความเสมอภาค การมีส่วนร่วมในสังคม การเคารพในสิทธิและหน้าที่และรับฟังความคิดเห็นของทุกคนในสังคม

2. การเลือกใช้เทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียน หลักการนี้ถือเป็นแนวทางที่สำคัญการป้องกันการเกิดปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยของนักเรียนในชั้นเรียนพลศึกษาอีกประการหนึ่ง นั้นเพราะสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียน มาจากเทคนิควิธีการสอนของครูไม่เหมาะสม เช่น สอนโดยการพูดบรรยายมากเกินไป สอนโดยครูเป็นผู้สั่งให้นักเรียนทำตามที่ครูกำหนด หรือการสอนที่ไม่ตั้งใจให้นักเรียนอยากเรียนรู้ ลักษณะการสอนที่กล่าวมานี้ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย กัดดัน เกรี้ยว วิตกกังวล ไม่สนุกสนาน ส่งผลให้แสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาในที่สุด

การที่ครูพลศึกษาเลือกใช้เทคนิควิธีการสอนหรือการจัดการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย ให้มีความเหมาะสมตามความสนใจและความสามารถของผู้เรียน รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จะช่วยให้งานการสอนประสบความสำเร็จมากขึ้น และส่งผลให้ปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยของนักเรียนในชั้นเรียนพลศึกษาจะลดลง เทคนิควิธีการสอนพลศึกษามีหลากหลายวิธี เช่น การสอนแบบตรง ได้แก่ การสอนที่ครูเป็นผู้สั่ง การสอนตามแบบฝึก เป็นต้น ส่วนอีกวิธีคือการสอนทางอ้อม ได้แก่ การสอนโดยใช้เกม การสอนโดยเพื่อนสู่เพื่อน การสอนโดยการจำลองสถานการณ์เป็นสื่อในการเรียนรู้ หรือการสอนโดยมอบหมายงานหรือโครงการให้นักเรียนได้เรียนรู้ปฏิบัติและแสดงผลงานของตนเองออกมาตามความสามารถ เป็นต้น ทั้งนี้ คงต้องขึ้นกับการตัดสินใจของครูพลศึกษา ในการเลือกเทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด โดยดูองค์ประกอบหรือปัจจัยต่างๆ ของชั้นเรียนว่าวิธีการสอนแบบใดจึงจะมีความเหมาะสมมากที่สุดสำหรับชั้นเรียนนั้น

3. หลักการปกครองชั้นเรียน หมายถึง การเลือกใช้เทคนิควิธีการใดๆ ของครู เพื่อให้ชั้นเรียนพลศึกษานั้นสามารถดำเนินไปตามจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ การที่ครูพลศึกษาเลือกใช้เทคนิคการปกครองชั้นเรียนที่ไม่เหมาะสม เช่น ปกครองชั้นเรียนแบบเผด็จการ หรือปกครองชั้นเรียนแบบปล่อยปละเลย อาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยหรือปัญหาอื่นๆ ตามมาใน

ภายหลังได้ ดังนั้น ผู้เขียนจึงขอเสนอเทคนิคการปกครองชั้นเรียนที่เรียกว่า การปกครองชั้นเรียนแบบประชาธิปไตย มาเสนอในบทความนี้

การปกครองชั้นเรียนแบบประชาธิปไตยตามความหมายของผู้เขียน หมายถึง การปกครองชั้นเรียนในลักษณะที่ครูพลศึกษาให้การยอมรับและให้ความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของนักเรียน มีการเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนในชั้นเรียนได้แสดงความคิดเห็น ได้แสดงออก ได้มีส่วนร่วม และตัดสินใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสมาชิกส่วนใหญ่ในชั้นเรียน ครูผู้สอนจะคอยทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวก และแนะนำหรือตัดสินใจชี้ขาดตามความเหมาะสม เพื่อให้ทุกคนตั้งอยู่บนพื้นฐานของห้องเรียนที่จัดการชั้นเรียนแบบประชาธิปไตย

การจัดการชั้นเรียนแบบประชาธิปไตยนี้มีประโยชน์ที่นักเรียนจะรู้สึกถึงการมีส่วนร่วมในการป้องกันหรือแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในชั้นเรียน โดยเฉพาะปัญหาพฤติกรรมหรือปัญหาด้านความประพฤติของสมาชิกของชั้นเรียน การจัดการเช่นนี้ยังส่งผลให้นักเรียนได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยความเคารพและยอมรับในสิทธิของบุคคลอื่น ถือเป็นเทคนิควิธีที่ครูพลศึกษา ควรนำไปใช้เพื่อช่วยลดโอกาสเกิดปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยของนักเรียนในชั้นเรียนของตนเอง

4. การสอนชั่วโมงแรก หมายถึง การเรียนการสอนพลศึกษาในครั้งแรกหรือชั่วโมงแรกของภาคเรียนในปีการศึกษานั้นๆ เป็นคาบเรียนชั่วโมงแรกที่ครูพลศึกษาและนักเรียนในชั้นเรียนมีโอกาสได้พบเจอกัน สร้างความสัมพันธ์หรือทำความรู้จักซึ่งกันและกัน รวมไปถึงการทำ ความเข้าใจร่วมกันในรายละเอียดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เช่น เรื่องเวลาเรียน สถานที่เรียน รวมไปถึงข้อกำหนดเงื่อนไขต่างๆ เป็นต้น

การเรียนการสอนพลศึกษาชั่วโมงแรกนั้น ครูพลศึกษาส่วนใหญ่คงเริ่มต้นการสอนด้วยการแนะนำตัว และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกันกับนักเรียน ตามด้วยการแนะนำรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เช่น การอธิบายวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายในการเรียนการสอน อธิบายเนื้อหาวิชาที่จะเรียน วิธีการเก็บคะแนน วิธีวัดและประเมินผลการเรียน เป็นต้น นอกจากนี้ยังรวมถึงการวางเงื่อนไขของการเรียน ว่ามีสิ่งใดบ้างที่ทำได้หรือทำไม่ได้ในระหว่างการเรียนการสอน แต่ทั้งนี้ เนื่องจากชั้นเรียนพลศึกษามีลักษณะที่ไม่ใช่ห้องเรียนที่มีโต๊ะเก้าอี้ที่ให้นักเรียนนั่งเรียนหนังสือ แต่จะมีลักษณะที่เป็นลานกิจกรรม ลานกีฬา อาคารพลศึกษา หรือสนามกีฬาต่างๆ ทั้งที่อยู่กลางแจ้งหรือภายในอาคารพลศึกษา เช่น สนามกรีฑา สระว่ายน้ำ หรือสนามฟุตบอล เป็นต้น ทำให้นักเรียนจะได้ฝึกปฏิบัติทักษะหรือทำกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวเคลื่อนที่ไปมาอยู่ภายในชั้นเรียน ประกอบกับนักเรียนที่มีจำนวนมากในแต่ละชั้นเรียนนั้น ส่งผลทำให้มีโอกาสเกิดปัญหาต่างๆ ได้มากกว่าชั้นเรียนวิชาอื่นๆ ดังนั้น การสื่อสาร การบอกเงื่อนไข การทำข้อตกลง หรือการทำ ความเข้าใจระหว่างครูพลศึกษาและนักเรียนในชั้นเรียนตั้งแต่การสอนชั่วโมงแรก จะช่วยการสอนในชั่วโมงต่อไปนั้น มีโอกาสเกิดปัญหาต่างๆ ได้น้อยลง ถือเป็นแนวทางในการป้องกันที่ดีกว่าการแก้ไขเมื่อเกิดปัญหาขึ้น ยังส่งผลให้ครูมีโอกาสประสบความสำเร็จในการสอนมากขึ้น และนักเรียนมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้นด้วยเช่นกัน

การเรียนการสอนวันแรกหรือการสอนชั่วโมงแรก เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างมากในการสอนพลศึกษา สิ่งที่ครูพลศึกษาควรต้องสอนและให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ได้แก่ การสอนเกี่ยวกับเรื่องกฎระเบียบ (Rules) แนวปฏิบัติสำคัญที่ใช้ปฏิบัติเป็นประจำในการเรียนพลศึกษา (Routines) และความคาดหวังของครูผู้สอน (Expectations) (สาส์ สุกาภรณ์. 2555: 3) โดยมีรายละเอียดดังนี้

กฎระเบียบ (Rule) กฎระเบียบในการเรียน ถือเป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างมากสำหรับการเรียนการสอนพลศึกษา เนื่องจากมีไว้เพื่อความปลอดภัยในชั้นเรียน เพื่อดูแลรักษาอุปกรณ์การเรียนการสอน และเพื่อความสะดวกรวดเร็วในการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งนี้ การนำกฎระเบียบมาใช้ในชั้นเรียนพลศึกษา ครูพลศึกษาต้องทำความเข้าใจและให้ความสำคัญ ในรายละเอียดดังนี้ (ฉันท ชาติทอง. 2552. 151)

1. กฎระเบียบของชั้นเรียนพลศึกษา ต้องสอดคล้องกับกฎระเบียบของสถานศึกษา
2. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการอภิปราย แสดงความคิดเห็น และสรุปข้อตกลงร่วมกัน เกี่ยวกับกฎระเบียบที่จะใช้ในชั้นเรียน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียนไม่รู้สึกกดดัน อึดอัด และสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้
3. ระบุถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และนำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมากำหนดเป็นกฎระเบียบโดยการใช้คำที่สื่อสารในเชิงบวก
4. กฎระเบียบควรเขียนด้วยคำที่สั้น กระชับ เป็นประโยคที่สามารถเข้าใจได้ง่าย โดยมีไม่เกิน 5-6 ข้อ เน้นไปที่กฎระเบียบสำคัญเฉพาะ ซึ่งอาจมีความแตกต่างกันออกไป ตามความจำเป็นในแต่ละลักษณะกิจกรรมกีฬาที่เรียน
5. ระบุถึงบทลงโทษสำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามหรือไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ

ตัวอย่างกฎระเบียบในวิชาพลศึกษา

กฎระเบียบสำคัญในวิชาบาสเกตบอล

1. ห้ามนั่งหรือนอนทับบนลูกบาสเกตบอล
2. ไม่ใช่เท้าเตะหรือเหยียบลูกบาสเกตบอล
3. ห้ามใส่ต่างหู นาฬิกา แหวน สร้อยข้อมือ กำไล หรือเครื่องประดับใดๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรือการบาดเจ็บขณะการเรียนการสอน
4. ไม่นำอาหารหรือเครื่องดื่มเข้าไปในบริเวณสนามบาสเกตบอล

กฎระเบียบสำคัญในวิชาว่ายน้ำ

1. ห้ามแกล้งเพื่อนหรือดึงเพื่อนขณะเรียนว่ายน้ำ
2. ไม่นำอาหารหรือเครื่องดื่มเข้าไปในบริเวณสระว่ายน้ำ

กฎระเบียบสำคัญในวิชากรีฑาประเภทลาน

1. ห้ามพุ่งแหลน ขว้างจักร หรือทุ่มลูกน้ำหนัก โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือโดยไม่ได้รับสัญญาณจากครู
2. ห้ามปล่อยหรือทุ่มลูกน้ำหนักลงพื้นปูนหรือบนลู่วิ่ง

จะเห็นได้ว่า กฎระเบียบสำคัญในแต่ละชนิดกีฬาที่ผู้เขียนยกตัวอย่างมานี้ มีความเนื้อหาสาระสำคัญที่แตกต่างกันในแต่ละวิชา แต่ล้วนมีเป้าหมายหลักเพื่อเป็นการป้องกันการเกิดอันตรายหรือการบาดเจ็บที่อาจเกิดขึ้นกับนักเรียนในระหว่างการเรียนการสอน รวมไปถึงเพื่อเป็นการดูแลป้องกันความเสียหายที่จะเกิดกับอุปกรณ์ และนอกจากกฎระเบียบสำคัญเฉพาะกีฬาที่ยกตัวอย่างมาแล้ว ยังมีกฎระเบียบทั่วไป ที่ทุกวิชากีฬาสามารถใช้ได้เหมือนกัน เช่น การแต่งกายที่เหมาะสมสำหรับการเรียนพลศึกษา ข้อกำหนดหรือข้อห้ามในการใช้เครื่องมือสื่อสารระหว่างการเรียนการสอน หรือการใช้คำพูดสื่อสารกันระหว่างการเรียนการสอน เป็นต้น

แนวปฏิบัติ (Routine) หมายถึง ข้อควรปฏิบัติสำคัญที่ใช้เป็นประจำในการเรียนพลศึกษา หรือพฤติกรรมใดบ้างที่นักเรียนควรทำหรือไม่ควรทำในการเรียนพลศึกษา เป้าหมายประการสำคัญของให้แนวปฏิบัติแก่นักเรียน คือต้องการให้นักเรียนได้ใช้เวลาช่วงต่างๆ ในการเรียนได้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมากที่สุด ในบทความนี้ ผู้เขียนขอยกตัวอย่างแนวปฏิบัติที่ผู้เขียนใช้ในการสอนวิชาฟุตบอล ดังนี้

1. เมื่อนักเรียนมาถึงสนามฟุตบอลซึ่งเป็นสถานที่เรียนแล้ว ให้วางสัมภาระสิ่งของตรงบริเวณนั่งพักที่กำหนดไว้ให้เรียบร้อยเป็นระเบียบ จากนั้นจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อทำการเริ่มยืดเหยียดกล้ามเนื้อในระหว่างรอเพื่อนหรือรอครูผู้สอนเรียกแถวสำรวจรายชื่อ

2. การนั่งแถวรอเรียกชื่อ ครูผู้สอนให้นักเรียนนั่งเรียงแถวๆ ละ 5 คน ตามลำดับเลขที่ในใบรายชื่อ โดยให้เว้นที่นั่งสำหรับนักเรียนที่ขาดเรียนหรือยังไม่ถึงชั้นเรียน ทั้งนี้ เพื่อความเป็นระเบียบและรวดเร็วในการเรียกชื่อ ดังภาพ

ภาพที่ 1 นักเรียนนั่งแถวตอน แถวละ 5 คน เรียงลำดับเลขที่

ภาพที่ 2 นักเรียนนั่งเว้นที่นั่งสำหรับนักเรียนที่ขาดเรียน

3. การเข้าแถวและการจัดแถวรูปแบบต่างๆ หมายถึง การที่ผู้เขียนทำการสอนและให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการเข้าแถวรูปแบบต่างๆ สำหรับใช้ในการเรียนการสอน การเข้าแถวมีความสำคัญและจำเป็นมากในการสอนพลศึกษา เพราะจะช่วยให้การสอนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความสะอาดรวดเร็ว และยังเป็นการฝึกนักเรียนให้รู้จักความรับผิดชอบและมีระเบียบวินัย รูปแบบแถวต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้ในชั้นเรียนพลศึกษานั้น มีหลายรูปแบบ เช่น แถวตอนลึก แถวหน้ากระดาน และแถววงกลม ขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรมที่ทำว่าต้องใช้การเข้าแถวรูปแบบใดจึงจะมีความเหมาะสม นอกจากนี้ ผู้เขียนยังเปิดโอกาสให้นักเรียนในชั้นเรียน ได้มีโอกาสผลัดเปลี่ยนกันฝึกในการเป็นผู้นำในการเรียกจัดแถวหรือควบคุมแถวของเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียนด้วย โดยมีลักษณะดังภาพต่อไปนี้

รูปแบบการเข้าแถวหน้ากระดาน

รูปแบบการเข้าแถวตอนลึก

ฝึกให้นักเรียนได้เป็นผู้นำเรียกแถวหรือควบคุมการเข้าแถว

4. สัญญาณที่ใช้สื่อสารในระหว่างการสอน หมายถึง สัญญาณทางร่างกายร่วมกับสัญญาณเสียงนกหวีด ที่ผู้เขียนใช้สำหรับสื่อสารกับนักเรียน ทั้งนี้ เนื่องจากในชั้นเรียนพลศึกษาของผู้เขียนเป็นสนามกีฬาขนาดใหญ่ มีชั้นเรียนพลศึกษาวิชาอื่นร่วมเรียนอยู่บริเวณโดยรอบในช่วงเวลาเดียวกัน บางครั้งสัญญาณเสียงหรือสัญญาณทางร่างกายเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง อาจทำให้การสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับนักเรียนเกิดความสับสน หรืออาจไปเป็นการรบกวนชั้นเรียนอื่นๆ ดังนั้น ผู้เขียนจึงได้ใช้สัญญาณสำหรับการสื่อสารเป็นแนวปฏิบัติในชั้นเรียนดังนี้

ภาพ	ลักษณะสัญญาณ	ความหมาย
	<p>สัญญาณที่ 1 เรียกรวม</p> <p>1.1 เป่านกหวีดยาว 1 ครั้ง</p> <p>1.2 กำมือขวาและชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ</p>	<p>หมายถึง ให้นักเรียนหยุดกิจกรรมที่กำลังปฏิบัติ แล้ววิ่งหรือเดินเร็วมารวมตรงบริเวณจุดที่ผู้เขียนให้สัญญาณ</p>

	<p>สัญญาณที่ 2 หยุด</p> <p>กิจกรรม</p> <p>2.1 เป่านกหวีดยาว 1 ครั้ง</p> <p>2.2 แบนมือขวาและชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ</p>	<p>หมายถึง ให้นักเรียนหยุดกิจกรรมที่กำลังปฏิบัติ แล้วยืนอยู่กับที่เพื่อรอฟังในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการอธิบายหรือต้องการสื่อสารเรื่องใดเรื่องหนึ่งไปยังนักเรียนโดยการพูด</p>
	<p>สัญญาณที่ 3 เริ่ม</p> <p>กิจกรรม</p> <p>3.1 เป่านกหวีดสั้น 1 ครั้ง</p> <p>3.2 ยืนตรงปกติแขนแนบข้างลำตัว</p>	<p>หมายถึง เป็นสัญญาณเสียงนกหวีดที่ผู้เขียนเป่าเพื่อให้ นักเรียนเริ่มปฏิบัติกิจกรรมต่อไป เป็นสัญญาณที่เป่าหลังจากบรรลุเป้าหมายในการให้สัญญาณที่ 1 หรือสัญญาณที่ 2 เรียบร้อยแล้ว</p>

ความคาดหวังของครูผู้สอน (Expectation) การสอนนักเรียนเกี่ยวกับกฎระเบียบและแนวปฏิบัติในการเรียน เป็นการบอกให้นักเรียนทราบโดยอ้อมว่าครูผู้สอนต้องการอะไรหรือคาดหวังเรื่องใดบ้างจากนักเรียน เช่น การกำหนดกฎเรื่องการใช้คำพูด แสดงว่าครูผู้สอนคาดหวังว่า นักเรียนควรสื่อสารกันโดยใช้คำพูดในลักษณะใดจึงจะเหมาะสม และสื่อสารกันด้วยคำพูดลักษณะใดที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ การที่ครูอธิบายและให้ฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการเข้าแถวหรือการสื่อสารสัญญาณต่างๆ ในการสอน นั้นหมายถึง การที่ครูผู้สอนมีความคาดหวังว่า นักเรียนควรจะมีระเบียบวินัย กระตือรือร้น และรับผิดชอบ เป็นต้น หรือการที่ครูผู้สอนอธิบายวิธีการวัดหรือการให้เกรด ถือเป็นการบอกความคาดหวังของครูผู้สอนอีกทางหนึ่ง เพราะหมายถึง เมื่อครูพลศึกษาอธิบายว่า มีการให้คะแนนเรื่องความแข็งแรง ความอ่อนตัว ความยืดหยุ่น หรือความคล่องแคล่วของร่างกาย นั้นหมายความว่า ครูพลศึกษาคาดหวังว่าเมื่อนักเรียนเรียนจบแล้ว สมรรถภาพร่างกายด้านต่างๆ ที่กล่าวมาจะดีขึ้น เป็นต้น

สรุป

การป้องกันการเกิดปัญหาย่อมดีกว่าการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว ปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยของนักเรียนส่งผลให้การสอนของครูไม่ประสบความสำเร็จ รวมถึงส่งผลให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ แนวทางการป้องกันปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือปัญหาระเบียบวินัยของนักเรียนประกอบด้วย การแสดงภาวะความเป็นผู้นำของครูพลศึกษา การเลือกให้เทคนิควิธีการสอนที่มีความเหมาะสม การปกครองชั้นเรียนแบบประชาธิปไตย และการสอนคาบเรียนชั่วโมงแรกด้วยการสอนเกี่ยวกับกฎระเบียบ แนวปฏิบัติในการเรียน และความคาดหวังของครูที่มีต่อนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- ฉันท ชาติทอง. (2552). การจัดการชั้นเรียน ห้องเรียนแห่งความสุข. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- เจริญ กระบวนรัตน์. (2557). วิทยาศาสตร์การฝึกสอนกีฬา : **Science of Coaching**. กรุงเทพฯ : บริษัท สินธนาโก้ปี เซ็นเตอร์ จำกัด.
- ศศิธร ชันดิธรางกูล. (2551). การจัดการชั้นเรียนของครูมืออาชีพ. วารสารครุศาสตร์. 1(2), 1-19.
- สาลี สุภาภรณ์. (2555). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้และประเมินผลทางพลศึกษา. (เอกสารประกอบการเรียนวิชา พลบ 721). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Ozben, S. (2010). Teachers' strategies to cope with student misbehavior. **Procedia Social and Behavioral Sciences**, 2(2), 587-594.

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจความถูกต้องทางวิชาการของบทความวิจัยและบทความวิชาการ
วารสารคณะพลศึกษา

สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย

1. Prof.Dr.John Wang	National University of Singapore
2. รองศาสตราจารย์ ดร.วิชิต คณิงสุขเกษม	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. รองศาสตราจารย์ ดร.ดรณวรรณ สุขสม	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. รองศาสตราจารย์ ดร.สาลี สุภาภรณ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลย์	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นายแพทย์ ภาสกร วัฒนชาติ	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ราตรี เรืองไทย	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
8. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณพนธ์ วงศ์จตุรภัทร	มหาวิทยาลัยบูรพา
9. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ โอภาส สิ้นเพิ่มสุขสกุล	มหาวิทยาลัยมหิดล
10. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สีบสาย บุญวีรบุตร	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
11. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาภรณ์ ศิลาเลิศเดชกุล	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
12. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สนทยา สีละมาต	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
13. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงษ์จันทร์ อยู่แพทย์	มหาวิทยาลัยรังสิต
14. ดร.สุวัตร สิทธิหล่อ	กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
15. ดร.มนตรี ไชยพันธุ์	การกีฬาแห่งประเทศไทย
16. ดร.ชูศักดิ์ พัฒนะมนตรี	การกีฬาแห่งประเทศไทย
17. ดร.นายแพทย์ เกษม ไข่มดองกิจ	มหาวิทยาลัยบูรพา
18. อาจารย์ ดร.วงศ์วิทย์ เสนะวงศ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
19. อาจารย์ ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
20. อาจารย์ ดร.อรวรรณ ภูชัยวัฒนานนท์	โรงพยาบาลรามารินทร์
21. อาจารย์ ดร.อัจฉริยา กสิยะพัท	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
22. อาจารย์ ดร.คุณันต์วี พิธพรชัยกุล	มหาวิทยาลัยศิลปากร
23. อาจารย์ ดร.วิมลมาศ ประชากุล	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
24. อาจารย์ ดร.ประภาพิมนต์ ปรีวิติ	มหาวิทยาลัยขอนแก่นวิทยาเขต
หนองคาย

สาขาพลศึกษา

25. รองศาสตราจารย์วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
26. รองศาสตราจารย์เจริญ กระบวนรัตน์	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
27. รองศาสตราจารย์ ดร.กรรวิ บุญชัย	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
28. รองศาสตราจารย์สุนทร แม่นสงวน	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
29. รองศาสตราจารย์ ดร.บุญส่ง โกสะ	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
30. รองศาสตราจารย์ ดร.รัชนี้ ขวัญบุญจัน	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
31. รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา คุณนาอภิสิทธิ์	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
32. รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธ์	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
33. รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพฤษ์	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
34. รองศาสตราจารย์สุกัญญา พานิชเจริญนาม	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
35. รองศาสตราจารย์ ดร.สุปราณีวี ขวัญบุญจันทร์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
36. รองศาสตราจารย์ ดร.ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
37. รองศาสตราจารย์ไพบูรณ์ ศรีชัยสวัสดิ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
38. รองศาสตราจารย์ ดร.ธาวุฒิ ปลื้มสำราญ	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
39. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รท.ดร.ไพบูรณ์ อ่อนมั่ง	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
40. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐยา แก้วมุกดา	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
41. อาจารย์ ดร.ศกพลวรรณ เปลี่นขำ	สถาบันพัฒนาครู คณาจารย์
และบุคลากรทางการศึกษา

สาขาสุขศึกษาและสาธารณสุขศาสตร์

42. รองศาสตราจารย์จุฑามาศ เทพชัยศรี	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
43. รองศาสตราจารย์ ดร.เอมอชมา วัฒนบูรานนท์	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
44. รองศาสตราจารย์ ดร.อรพรรณ ลือบุญธวัชชัย	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
45. รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา สุนทรทรัพย์	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
46. รองศาสตราจารย์ ดร.รสริน พิมลบรรยงก์	มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรราชสีมา
47. รองศาสตราจารย์ ดร.พรสุข หุ่นนิรันดร์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
48. รองศาสตราจารย์ วินัส ปัทมภาสพงษ์	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
49. รองศาสตราจารย์รัตนา สำโรงทอง	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
50. ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒน์สิทธิ์ ศิริวงศ์	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
51. ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรณิต แก้วกั้งवाल	มหาวิทยาลัยมหิดล
52. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมพ์สุรางค์ เตชะบุญเสริมศักดิ์	มหาวิทยาลัยมหิดล
53. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์โชคชัย ปิติกุลตั้ง	มหาวิทยาลัยมหิดล
54. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงพล ต่อนี้	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
55. นายแพทย์เทอดศักดิ์ เดชคง	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

56. อาจารย์ ดร.อนันต์ มาลารัตน์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
57. ทพญ.จันทนา อึ้งชูศักดิ์	กระทรวงสาธารณสุข
58. นางยุพา พูนขำ	กระทรวงสาธารณสุข
59. น.ส.พรสิณี อมรวิเชษฐ์	กระทรวงสาธารณสุข

สาขาการจัดการทางการกีฬาและนันทนาการ

60. รองศาสตราจารย์ ดร.สุพิตร สมานิติ	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
61. รองศาสตราจารย์ ดร.นภพร ทศนัยนา	มหาวิทยาลัยบูรพา
62. รองศาสตราจารย์ ดร.อารมณีน นาваกาญจน์	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
63. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ	มหาวิทยาลัยบูรพา
64. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิลมณี ศรีบุญ	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
65. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พราหม อินพรม	มหาวิทยาลัยมหิดล
66. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐไชย สุขสอาด	มหาวิทยาลัยมหิดล
67. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ถนอมศักดิ์ เสนาคำ	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
68. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มยุรี ศุภวิบูลย์	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
69. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ทวีพรปฐมกุล	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
70. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล ตั้งสัจพจน์	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
71. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยโรจน์ สายพันธุ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
72. ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกาวดี ฟิ่งโพธิ์ทอง	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
73. อาจารย์ ดร.อุษากร พันธุ์วานิช	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
74. อาจารย์ ดร.อิชฎี กุฎอินทร์	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์